

Heti jegyzet

A műfaj nehézsége

SULLIVAN operettjét mutatta be a tévé ZENÉS SZÍNHÁZA, s ezzel kellemes meglepetést szerzett. Sietek leszögezni, hogy a Mikádó tévéadaptációját élvezettel néztem végig, amihez hasonló a Zenés Színház eddigi adásai során még nem fordult elő. Itt egy elég poros, hagyományos operettből varázsolt a stáb valami egészmást. Bújdosik a császár fia, mert nem akarja feleségül venni a neki kiszemelt udvari boszorkányt, beleszeret Szerencsi Évába. akit viszont gyámjapja akar feleségül venni. Viszont a császár ideges leiratot intéz a gyámjához, aki egyébként főbakó, de korábban halálra ítélték, de a korábbi főbakót is halálra ítélték, viszont... a lényeg az, hogy a gyámjának egy kivégzést kell produkálnia, ha nem akarja elveszteni az állását. S mivel a császári sarj amúgy is öngyilkosra készül, rábírná, hogy legyen ő a kivégzendő, aki viszont feltétlenül egy hónapi házaseletet kér Szerencsi Évával, megkapja, de mégse sújt le a bárd idő hiányában, mert megjelenik a császár, a mikádó, s végül minden jóra fordul. Ennyi a sztori, mely — így leírva — elég ijesztőnek tűnhet. Csakhogy a tévében visszajára fordították az egészet, s az operett szatírját játszották el, rengeteg szellemes ötlettel, kitűnő „gegekkel”, példának hadd idézzem az oly kitűnő Bodrogi Gyula egyik jelenetét, amelyben szerelmes dögkeselyűként „funkcionált” a fán, Kibédi Ervin zenés szerelmi vallomásának illusztrációjaként. A szöveg „leporlódott” Romhányi József fantáziadús fordításában, „ültek” a félig komoly táncbetétek (Néphadsereg Művészegyüttesének Tánc-kara), ötletes rendezés (Sereg László) és néhány kiemelkedő színészi teljesítmény adta a produkció bájos, néhol mulatságos tónusát. Főként Kibédi Ervin, Bodrogi Gyula és Su-

ka Sándor volt elemében, a próza, a zene és a tánc tartományában egyaránt.

AZT ÍRHATNÁM, hogy a Zenés Színház végre megtalálta azt a műfajt, amelyet képviselnie kell. Írhatnám... de ez nem lenne igaz. Valójában a Zenés Színházat azért hozták létre, hogy mai szerzőket inspiráljanak a musical. ha úgy tetszik, az operett, vagy ha úgy se tetszik, a zenés dráma műfajára. Ez pedig nem sikerült, s érzésem szerint nem is fog. Mert a zene és a tánc csak akkor nem tűnik „izzadtságzagúnak” a képernyőn, ha a természetes közlési módja mondaniva-

lójának. Márpedig korunk a bonyolult igazságok sokszínű kora, s a mi életünkről szóló, őszinte (vagy arra törekvő) művek — nézetem szerint — nevetésszerűen hatnak dalban elbeszélve. Ezt bizonyította a néhány hónapja bemutatott *Ejnye, Cecilia!* című zenés Tabi László darab, vagy a régebben sugárzott *Bűvös szék*, melyet *Karinty-novella* nyomán készítették. Suliivan operettjében is a visszajárfordítást élveztem, nem pedig magát a művet. Mindezen töprengéseket pedig nem az olvasó untatására írom ide, hanem azért, mert azt hiszem, a

Zenés Színházat aligha lehet fenntartani régi operettek „átszatírálásából”, (más élvezhető eddig nem találtak föl) s előbb-utóbb valamilyen irányba lépniök kell a szerkesztőknek. Az se lenne rossz húzás, ha a fiatal drámaírók, zeneszerzők nyomósán cáfolnák véleményemet új művekkel. Mindenesetre jó lenne összegezni a Zenés Színház eddigi produkcióinak tanulságait, tisztázni funkcióját és profilját, célját és műfaját.

Vámos Miklós

MIKÁDÓ. Farkas Bálint, Kibédi Ervin és Szerencsi Éva jelenete

